

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

13. szám.

Pest, majus 4-kén 1849.

Borúra derű.

Folyó év május 1-től december végig a Marczius Tizenötödikére ezennel előfizetés nyitattik. — Előfizethetni a kiadó hivatalban (Országut Kunevalderház) és minden álladalmi postahivatalnál. — Előfizetési ár: Budapesten házhordással 5 fr. postán boritékban küldve 6 fr. p.p.

Legujabb.

Ágyudurrogás közt írjuk e sorokat. Ma déli 10 órakor jelentek mindigelő huszáraink Budán Ó-Buda felől, talán Budaörs és Budakeszi felől is, de ezt Pestről látni nem lehet, később Promontor felől is jöttek, s délig a külvárosok, kivévén az elkarózott részt, mind hatalmunkban voltak. Nemzeti lobogók legott több házon lengettek, a csillagában huszárok tüzek fel.

Az ágyuzás déltájban kezdődött az éjszaki s talán nyugoti hegyekről is feléjük. Pestről kísérelt sincs támadásra, s az embertelen Hentzi mégis löveti a várost eddig — 3 óra délután — csak golyókkal és nem sűrűn. A hajóhidtáján egy nő lába sodortaték el. Mint halljuk, két honvéd is áldozatul esék. Épületek közül az angol királyné, a dunafördő, a bálványutcsában a Derra- és Schiller-házak s még egykét más ház kaptak lövéseket.

Az ágyuzás folytonosan tart, s néha sűrű puskaropogás szakasztja félbe, miből következtethetjük, hogy honvédeink a várhoz igen közel vannak, alkalmasint az épületek és kertekben.

Isten adjon diadalt, s örködjék fővárosunk felett!

Esteli 6 órakor.

Az ágyuzás folyvást tart. Pestre azonban kis idő óta kevesebbet lönek. Mieink erősebben tüzelnek, a Krétaakna, Kis Sváb- és egy órája a sz. Gellért hegyekről ágyúkkal, a Krisztina-város megül, mint látszik, röppentyőket hánynak.

Ismét ember-élet vesztét kell gyászolnunk, s néhány sebesültet. A dunapartoni csoportozás eltiltatott, az ellenség vad dühében leginkább illy csoportokra irányozá ágyuit. Házakban, hála az égnek még igen csekély kár történt.

Szemere miniszterelnök s belügyminister maj. 2-kán, a képviselők házában, miután a kormányzóelnök tudósítása felolvastatott, a ministerium rövid programját adván elő, a ház és közönség határtalan lelkesedése közt kimondá, miszerint a kormány magát forradalminak, respublika s demokratiai irányúnak vallja.

Polgártársak!

A nemzeti gyűlés a már megszavazott s nagyobb részben kiállított kétszázézer főnyi haderőt újabb 50 ezer emberrel rendelte megszorítatni. Mert bár az ellenség, a hitszegő zsarnok habsburg-lotharingi ház dúló serege, egymásutáni számos csatákban megverve és megtörve van, s annak tökéletesen leendő megsemmisítésére immár közel jövőben biztos remény nyílik: mindazáltal annak mi előbb s minél kevesebb áldozattal kivitele, főleg pedig az áruló dynastia száműzése mellett, Magyarországnak a nemzeti gyűlés által kinyilatkoztatott önállása és függetlensége tartós biztosítása tekintetéből további harci készületeinkkel nem csak felhagynunk nem szabad, sőt kettőztetett buzgalommal folytatnunk kell, azokat. Minél tekintélyes lesz a magyar hadsereg, annal előbb fogja élvezhetni a nemzet a szabadság és béke malasztait.

Pest város majdnem négy hónapra szenvedett a bitor uralom alatt: elég idő, hogy megismerte legyen azt. És Pest város polgárai megtanulták ismerni azt. Egy átkot hallok kitörni százezer kebelből: a zsarnok ellenség elleni átok az. Egy imádságot hallok lezengeni százezer ajkáról: a szabadság imája az. — Az ifjakban harcvágy, a korosokban áldozatkészség él, mindnyájan tért keresnek, hol tettel bizonyíthassák be hazafiságukat. Az ellenség rettegő rendszerével kioltani remélte: s im csak élesztette — a honzeretet szent tüzét.

Im itt az alkalom! A városi közgyűlés egy honvéd-zászlóalj kiállítását és felszerelését határozta el, s a toborzás kezdődik.

Fel tehát lelkes ifjak, fel a szabadság zászlóal alá! Siessetek bajnok testvéreitekhez, kik győzelemről győzelemre haladnak, siessetek részt venni a haza megszabadításában.

Ti pedig férfiak, kiket korotok már nem enged fegyveresen szolgálni a hazát, s ti nők, kiknek a természet más hivatást jelölt, ti lelkes pesti nők, siessetek áldozni a haza oltárára, siessetek elősegíteni a felszerelést, ten fiatalok, testvéreitek felszerelését.

Ki hamar tesz, az kétszer tesz, ki hamar ad, kétszer ad.

Kényszerített áldozatot zsarolt a zsarnok hatalom; önkénytest vár s remél édes anyánk: a haza!

Minden hazafi tartozik áldozni tehetsége szerint a haza megmentésére, de Pest városa polgáraitól különösen megvárja a nemzet azt, mert később volt a főváros visszaszerzése végett egy hosszabb hadi működést követettni győzelmes hadseregével, semhogy az ostrom gyászos következményeinek kitegye azt. Meg vagyok győződve, hogy

polgártársaim a nemzet ezen figyelmét és jószágát méltányolni tudják, s hálájokat tettel, fényes tettekkel tanusítani fogják.

Pesten május 2-án 1849.

Polgártársatok

IRÁNYI DÁNIEL.

Hadi tudósítás.

GÖRGEI tábornok fővezértől az ország kormányzó elnökéhez következő tudósítások érkeztek:

Főhadiszállás Komárom, april 25-kén.

Esztergam kezünkben van. A városban volt ellenséges Colloredo dandára a hid hajóit megfuras által haszonvehetlenné tevő. Tata felé vívó uton visszavonult. Ez alkalommal ismét több fogoly és sok máha birtokába jutottunk.

A Párkányban állott Ujhási-vadászok a Dunán átkelvé, Esztergamban örömrivalgások közt fogadtattak, és a nemzeti lobogók mindenütt kitűztettek.

A Garan és Nyitra közt szállongó csapat azon egész vidéket az ellenségtől végkép megtisztította, és tegnapelőtt este Verebelyt ismét elfoglalta.

Kitől váltunk el april 14-én?

Sokan azt felelnék: a királytól.

Mások, kik nem szeretik az igazat olly kereken kimondani, válaszolnák: a habsburg-lotharingiai háztól.

Volna talán harmadik, ki mondaná: hazánk s Austria közt rossz házasság volt, csak rossz hitvéstársunktól váltunk el.

S így nem könnyű e kérdésre felelni.

Ezen nehézség oka talán abban fekszik, hogy kitől elváltunk, azzal előbb együtt kelle lennünk. Már pedig a király, a habsburg-lotharingi ház, s a régi lenyűgözött Austria, sőt még a mostaninak is kormánya bizon soha sem voltak velünk.

Tekintsük először a királyt.

A magyar birodalomban lakik legalább 14 millió ember, hány látott azok közt magyar királyt?

Nem láthata, mert soha sem volt velünk. S ha egyszer megláttuk, a hosszú ut, és más valami annyi pénzünkbe került, hogy árán a Krisztus koporsóját is megláthattuk volna.

Mikor láttuk hát a magyar királyt?

Ha megszorult. — Akkor veres nadrágot huzott s kolcsagos kalpagot tett fel, s hazánkba jött Posonig, vagy ha Napoleon kergeté, tovább is.

S emlegeté: perchara gens hungara. — Fides intemerata. — Azaz, hogy csak a miénk. A vita constitutio. — Azaz, melly már oly régi, hogy kijött a divatból. — Juncti fuimus, juncti erimus, meg más szép szavakat, de a viláért sem anyanyelvünkön.

S ha kiderült ege, haza ment Bécsbe, s minket gonosz tanácsadóra bízott, kik a királyi fuimus és erimus közt lánczozal bizonyították be, hogy iuncti sumus, s gazdálkodtak felettünk, hogy bőrtünk szinte lehuzván, majd mi viseltük a pusztá ereinkkel zsinórozott veres nadrágot, mellyet ő felsége Bécsben tüstént levetett.

S mi azért hagynók leigáztatni hazánkat, hogy néha egy veres nadrágot lássunk?

A vitéz tiroliakat 1809. azzal gunyolák, hogy fellázadtak a bajor kormány ellen, mert hallák, hogy előbbi uralkodójok veres nadrágot viselt, a mostani fehérét.

De róluink magyarokról, illyesmit tréfából se mondhasson senki.

S így hazámfiak, a magyar király ritkában vereale fel köztünk, mint vereslik az ég határtalan-ságában üstökös. S mint ez a hit szerint rosztat jelent, úgy királyunk is vészes időkbén látogata meg.

Igy velünk soha sem volt, el sem kelle tehát váluink. Csak azt mondók: eddig ritkán láttuk egymást, ha isten is úgy akarja, soha.

De mit csinált a habsburg-lotharingai ház? E ház voltaképen a császár volt, s azt tevő, a mit ez tett. Sokan közülök jószágokat birtak hazánkban, s híven elkölték jövedelmeiket Bécsben.

Adtak ugyan három nádort. Mit csinált az utósó, azt tudjuk. Az elsőről beszélük, becsületes ember lett volna, de hogy azzá válva valahogy, ki ne üssön a fajtól, Schönbrunnban elperzselék.

Tehát a család sem volt velünk soha. S hogy valaha az osztrák kormány velünk vagy csak nem ellenünk lett volna, ki merné ezt állítani?

Igy tehát az april 14-ki határozat voltaképen nem is elválás, csak megszüntetése egy viszony-nak, melly valódi együttilét soha sem volt, s mint hitelen, pazar és uralkodni vágyó nő, csak a szerencsétlen házasság terhét érezteté velünk.

S ki volna gyáva, félni az illy határozattól. Ki dőre, át nem látni hasznát. Ki rövidlátó, nem vélni azt szükségesnek?

Pest, majus 4-kén 1849.

Ma Lukács Sándor az összes magyar hadsereg felszerelési kormánybiztosa egy hirdetményt ada ki.

Hogy ennek megjelenni kelle, a pesti iparos és kereskedő osztály némelly tagjaira gyalázat.

Sokan uzsorásilag roppant árakat kívántak

olly árucikkért, mellyet a császáriaknak talán félannyiért adtak.

Kik tehát jutányos áron nem adnak s dolgoznak, hazaárulóknak tekintendők s vagyonuk elkoboztatik.

Az eljárás szigorú, de szükséges és így igazságos. Midőn a haza veszélyben van, ki azon méltányon tul nyereszkeskedni akar, nem jobb a hazaáruló nál.

Kormányunk úgy is mindig jobban s készebben fizetett, mint a császári, annál bűnösebb a jóságávali visszaélés.

Tudjuk ugyan, hogy némelly czikkeek ára a külföldtől elzárásunk által felszökött, de nem annyira, hogy illy szemtelen követeléseket igazolhasson, a bebizonyítható áremelődést pedig derék k. biztosunk tekintetbe veendi.

Azért térjenek magokba, kiket e szavak illetnek, Pest becsületére hisszük, kevesen vannak. S gondolják meg, mig egy részről haza elleni bünt, a legirtózatossabb bünt követik el felcsigázott igényeik által, addig saját erszényeiknek sem használnak sokat, mert a ki egyszerre gyűjt, könnyen egyszerre vesz, s csak mérséklett, de folytonos szerzemény tesz igazán gazdaggá.

Térjenek meg, hogy bebizonyítsa Pest minden lakója, miképen egy szívben sem volt üres csen-gés a város megszabadulásakor felriadt öröm.

(A „Közöny“ után.)

Földvárynak, a harmadik zászlóalj parancsnokának Vác bevétele alkalmával rohanás közben két lova lövetett el alatta. A fővezér érde-mesnek találta, hogy elismerés jelekül két más lovat kapjon az álladalom költségén. Ebéd felett szó jó a veendő lovakra; a fővezér két nemes lovat kíván a nap hősenek: Damjanich enyelegve azt feleslegesnek találja, „fuvaros lovat neki, szól, úgy is legelső alkalommal ellövik alóla:“ a mire Földváry classicus egyszerűséggel: „legyen akár millyen ló, csak hogy tűzbe vigyen.“

Ugyancsak Váczon elfogott osztrák tisztek irományai közt egy, Troppauban mart. 15-én kelt levélre akadunk, mellyben ügyeinkre vonatkozólag egy nőnek következő kissé drasticus nyilatkozatát olvastuk:

„Hir wird von einem furchtbaren Gemetzeln der Ungarn mit Windischgraetz und Schlick geredet, die Ersten sollen und Letztere Mann Verlust haben. Die Ungarn müssen Traubhäuser besitzen, aus welchen sie die Rebellen ziehen. Immer wird von ihren Niederlagen, Gefangenen ect. gesprochen, und dennoch sind diese Bestien noch in Menge da, so dass Ihr noch Monate lang der wilden Jagd angehören werdet.“ A nő jóslata beteljesült: heves vadászatok tartattak, csak hogy a bestiák a világ rendes folyamatját felforgatva, a vadászokat vették úzóbe, s huszáraink a n. sarlól csata után napokig, hajtóvadászathoz igen is hasonló működésben foglalkodtak, a szétverett ellenséges seregnek erdőbe és más rejthelyekbe elbujt óriás testű de törpe lelkű vitézeit összefogdosva.

Az „Alföldi hirlap“ a kolosvári „Honvéd“ után következő érdekes czikket közöl.

Verestoronny, apr. 19. Közlebről napirenden levő jelenet lón nálunk az oláhországi határszéleken tartózkodó muszkáknak hol egyenként, hol páronkénti átszökése, kik mint mondják 4, 5 napig is étlen mászkálnak a havasok bércein s szirtein, csak hogy átcsempészessék magukat. Például e f. hó 19-kén egy katona fegyverestül, 19-én ismét kettő szökött át u. m. egy altiszt s egy közlegény; mindkettő varsói lengyel fiu s testvérek. Megjegyzendő, hogy midőn a várbeli őrtanyára vitettek, hevesen szabadkoztak az ellen, hogy ők nem rabok s nem mennek őrizet alá. Ihász Dániel alezredesünk őket kihallgatván s tőlök tudakozódván, többek közt az felelék, hogy a többi muszka katonák is mind átjönének; csak attól félnek, hogy a magyar majd gégejüket metszi. Tudakolák alezredesünk-től „Bem apjok“ (mint ők hívják) hollétét is, mert ők, mint mondák, jól ismerik őt, s hozzá mennek. Továbbá hallván, hogy Bem nincsen Szebenben s messze valahol van, azt válaszolák: „nem bánják ők, bár hol legyen, addig mennek mig apjokat, Bemet, feltalálják.“ Úgy látszik, e szavakból is, hogy az éjszaki óriás a táborábani lengyelfiaknak nem sok hasznát veendi; sőt a minap Erdélybe küldött katonáit is egykissé meghatotta az erdélyi szabadabb lég, mert nyugtalanul kíváncznak át hozzánk. — Ugyancsak 19-kén jött hozzánk egy orosz főhadnagy, mint parlamentair ki, az oláhországi s moldovai orosz seregek tábornokának parancsából küldetett. E parlamentair által parancsnokunknak hozott levél, melly eredetileg német nyelven volt írva, magyarul így hangzik:

Tisztelt határőrségi parancsnok ur! Reuvaduln-ban.

A Moldovában és Oláhországban levő orosz császári seregek főparancsnoka Lüders tábornok ur rendelete következtében küldöm egy megbízott tisztemet e levéllel s a hozzá mellékelt jegyzékkel négy magyar katona egyénről, kiket seregeink oláhországi földön Kimpenin felül, tettek foglyokká és a kikért, alázattal kérem önt, ha elfogadhatónak találja, cserében más négyet bocsásson el a mi katonáink közül, önét pedig vegye át. Mi a határszálen fogna megtörténhetni. — Hasonlag Lüders fő tábornok ur rendeletéből van szerencsém kérni önt, hogy előrseit az oláhországi földről vonja vissza az erdélyi határszélre s engedje az oláhországi földet, a törvények értelmében, neutralisnak maradni. — Végül kérem önt, hogy kéréseimre parlamentairem utján válaszolni sziveskedjék, mit megkülönböztetett tisztelettel elvárok. Robesti, apr. 19-én 1849.

az orosz cs. hadseregek alezredese s több rendek lovagja, Winterthowich.

A parlamentair Ihász alezredes által megvendégeltetvén, s a jelen volt tisztikar nyájassága által fölbátorodván, többek közt bevallá, hogy az oroszoknak nem szándékuk a magyar ellen támadólag lépni fel, s mentegetődzék, hogy az orosz sereg csak Szeben és Brassó fedezetére volt behíva, s a szebeni oroszok főparancsnoka szigoruan meg is rovatott volna az orosz kor-

ránytól azért, hogy a magyarok ellen tettelesen csatába ereszkedett. Gyalázta továbbá a császáriakat; megemlített, hogy Brassónál 8 ezer osztrák s 6 ezer orosz katoná, 40 osztrák, 12 orosz ágyú volt, s Puchner, ki Verestoronynál kiszabadulása után Brassónál újra bejött, még sem mert megmérkőzni a hős Bemmel, s annyira meg volt rémülve, hogy midőn az okos retiradát választá, végre is utóseregül s fedezetül az oroszokat akarta hagyni; mire ők csakugyan rá nem állottak. — Rendkívül felöltő volt a muszka követ előtt az, hogy alezredesünk s őrnagyunk olly baráti otthonossággal társalgott alsóbb tiszteivel. Szerinte málok a hadnagy motszanni sem mer őrnagya előtt. — Nem kevésbé jellemző, hogy főveget páriaként mindegyre levette tiszteink előtt. Szerény alezredesünk több ízben figyelmezteté, hogy tegye föl. Föl is tevő, de elfeledve magát, ismét csak le-levette.

Parlamentairünk, visszamentekor a határszéli hídnál mindnyájunkkal rendre baráti poharat ürtett. Midőn velem ivott, így köszöntém rá poharamat: „Éljen a szabadság!” De a jámbor, úgy látszik, nem igen tudá, mi fán terem a szabadság s csak hirtől ismeri azt, mert mitsem válaszolt rá. Egyébiránt alig tudott megválni tőlünk, s ő, ki átjöttkor annyira remegett, hogy köpenyét eldobva szaladt az előrhöz s ijedve szorongatá annak kezeit, most bucsuzásakor tüzesen szórta mindnyájunk felé mámoros csókjait.

Pest, majus 4. 1849.

Ma délutánra zenét hirdetett Morelly a sör-csarnokba, hazánk sebesült vitézei javára, — 15 kr. belépti díjjal.

A ki látta az utcán az örömet, mellyel városunk népe hozsánázott a diadallal jött magyar seregnek, — a ki hallotta közhelyeken, gyűléseken a vagyonos osztályt beszélni, mint iparkodik mindenk egyik a másiknál nagyobb hazafinak láttatni: azt hitte, hogy annyi vendég tóduland leróni háláját 15 krral a sebesülteknek, kik nekünk nem 15 krt. hanem mindenünket mentették meg, hogy a csarnokba be se férnek.

Még is kevesen voltunk, tán azért, hogy az eső 4 1/2 óráig tartott, vagy azért, hogy kik hon maradtak, a 15 kron felül azt, mit kölöttek volna, úgy is elküldik a sebesülteknek.

A Marczius szerkesztősége szívesen elfogadja, és az illetőknek átszolgáltatja.

A közönség nagy része német ajku volt. Emlekszünk azon szép rendre, mellyet csináltak itt a fendőrt harczoló császári tisztek akkor, midőn a R á k o c z i t játszván a zenekar, népjogsértőleg elhémították, és helyette a Volkshymnét parancsolták, a vendégekkel süvegeiket letették, s a Rákoczi kívánokat fogságba hurczoltatták.

Ma látta a közönség a császári és magyar kormány közti különbséget. Akkor úgy kelle magát viselni mulatóhelyeken is, mint a templomban, és csak az időről beszélhetett, még ekkor is

vigyáznia kellett, hogy a hajnalnak piros, a tavasznak zöld, a télnek fehér színéről ne szóljon, máskép, mint, hogy a hajnal, a tavasz és tél sárgafekete, különben felmagasztalták.

Most a közönség kezdettől végig politikával mulatta magát. Éltette a magyar nemzet függetlenségét, a magyar dicső harczfiakat, Kossuth Lajost, a szabadság megváltóját, a népszabadságért vérző lengyel hősöket és az academiái legio bajnokait.

Bosiczki, a lengyelmagyar dicsőségek ezredese megihletve a magyarnak jellemétől, hogy még mulatása közben is nem a népek elnyomásában, hanem a népeknek szabadságra segítésében keresi örömet és dicsőségét, örömtől villogó arcczal nyújtotta kezét a nép szónokának, Pukolai Dánielnek és forrón megcsókolván megköszönte az általános szabadság nevében, maga és nemzete részéről a részvétet, mellyet a közönség mind ezek iránt tanusított, s ezzel a teremet ÉLJEN riadással kísérve elhagyta.

A zenekar magyar, német és lengyel zeneműveket játszott felváltva, bizonyosságul, hogy a magyar nem csak saját, hanem minden nemzet szabadságába szerelmes, de a Rákoczi háromszor kívánta a közönség, a mult idő vesztesége kiegészítésére.

Rajta.

Kecskemét, aprillisben.

Egy 40,000 lélek népességű városból irok önnek t. szerkesztő, remélvén, hogy mind azt, mi jót és rosszat, e nagy magyar várost ismertető koronként történeti hűséggel fogok írni, ön és lapja által a t. közönség kedvesen veendi.

Mióta Budapest, az ország székvárosa, ellenségeink által megszállva tartatott, Kecskemét a népszabadság-gyilkoló császári hadseregnek szinte közelében esvén, sőt általuk három ízben, különösen harmadszor a Flanken-Bewegungok hírneves nagymestere Jelachich vezérlete alatt s mintegy 75. ágyú fedezete mellett meglátogatván, jóllehet a kritikus napokban sárga-fekete érzelműek, leginkább a kaputos és ősi táblabírói osztályból, százával itt is és folyvást termettek, és ezek s az ezekhez — egyetlen egy segédpap, Jaczkó Károl kivételével — egészen méltó cath. segédlelkészek a népet folyvást lehangolni és csüggeszteni nem iszonyodtak: mindamelllett a polgárság legnagyobb része a haza és nemzet ügye iránt elannyira folytonos hűség- s lelkesedéssel viseltetett, hogy mindaddig, míg csak két kisebb haderő által a város meg nem kerestetett, a tanács és polgárság sem élelmet a császári táborba szállítani, sem nagy számban követelt üres kocsikat oda rendelni nem igen buzgókodtak; a jobb érzelmű ifjak pedig az akkoriban Czibakházán táborozó guerilla-csapatba titkon szállongani, s azt az ellen jelenlétében folytonosan nevelni nem késedelmeztek.

Jellemző továbbá, hogy mielőtt a császáriak által e város megszállva tartatnék, minden hirt-

lenében összeszedett és hasznavehető fegyver közgyűlési határozatnál fogva a magyar táborba tul a Tiszára szállított; s minthogy a már egy ízben, a polgárok által összegyűjtött és még a nemzeti kormányhoz Budapestre szállított 500 pár fejrémű és tépeteken kívül ujabban, s kevéssel a kritikus napok előtt honvédeink részére 200 pár fejrémű és tépet gyűlt össze, s e kincset a sárga-fekete érzelműek kémkedése s a véletlen itt termett császári hadsereg végett nem látván több hazaférzések biztosságban, elszánt hűséggel Czibakra szállították, s ott akkori dandárparancsnok Mesterházy ezredesnek, mint egy a császáriak által ugyan megszállott, de szívvel lélekkel folyvást a nemzeté maradt város hűségének zálogát általadtak; sőt több hazaférzelmű polgárok által tapasztaltván, hogy a magyar táborban sebészi műszerek hiányában sebesülteinknél a kellő operatiók meg nem történhetek, lelkes polgármesterünk Hajagos Illés hozzájárultával a városi sebészi műszereket titkon a táborba vitték, s ideiglenes használatul önként általengedték.

Előzetvén ismét a Duna s Tisza közötti vidékről a császári hadsereg, mi volt természetesebb, mint hogy Kecskemét összes polgársága önként és parancs nélkül lelke legelső örömeiben közgyűlésileg azonnal elhatározta, hogy a melly ujonczokat minden 300 lélek után a népszabadság gyilkosai részére Babarczy követelt volna, azok a nemzetnek toborzás útján rögtön kiállitassanak; s még néhány nap, és az önkénytesek kellő számban, a kormány minden órán várandó intézkedéséhez képest azonnal rendeltetésök helyére fognak szállitanni.

Ennyit ismertetésül. A napi rendre térve, legközelebb a kormányzó elnök által Pestmegye kormánybiztosává Batta Sámuel neveztetvén ki, ez által a véstörvényszék és megye ideiglenes székhelyévé Kecskemét választatott, s a tisztujtási határnap már második ízben mára tüzetvén, az ülés ugyan különféle táblabírói tempózás, és valódi táblabíró-bűz mellett megtartatott, de több rendű s némi részben méltányos okoknál fogva a tisztválasztás későbbre halasztatott.

Azonban megrovás nélkül nem lehet hagyni, miszerint az első bizottmányi ülésben a képvisleti rendszernek mellözésével már hangok emelkedtek, hogy a tisztujtásnál minden aristocratának fejenként egyes egész községekéhez hasonló szavazat és befolyás engedessék, s voltak az egybegyűlt ősi táblabírák közül igen sokan, kiknek ez által ajkaikon mézes madzag huzatván keresztül, ez alkotmány- és képvisleti rendszeremmitő határozatot sugárzó szemekkel azonnal és örömmel szentesítették volna, de csak mégis mindjárt előljárójában nem bátorkodtak.

Helytelen továbbá s igazán korszerűtlen határozat, hogy a megyei ülésekre minden község arány nélkül két, a mezővárosok ismét három képviselőt küldhetvén, ez által arra, hogy a közterhek viselésében jobban sujtottak több jogot is gyakorolhassanak, minden ut bevágva s a községek közti egyenetlenség s békétlenségre a mag szándékosan el van vetve. Ezt pedig minden áron, s különösen még most kerülni kellene.

